

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemam veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá trisopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se čena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 155.

V Ljubljani, v torek 8. julija 1884.

Letnik XII.

Rusi in Balkan.

Ni še davno, odkar so Rusi predlagali, naj bi se po Evropi razoroženje začelo. „Slovenčevim“ bralcem bode še gotovo v dobrem spominu, koliko da ima vsaka država po celi Evropi po nepotrebnem vojakov pod orožjem v primeri s severno Ameriko. Tudi Rusi so to potrato ljudi in denarja sprevideli in so predlagali, naj bi se razoroženje začelo. Vse je bilo tiho; kar se doli na Laškem oglasi „Diritto“, ki je na glasu, da je laška vlada teta njegova, in pravi, da je ravno sedaj splošnemu razoroženju najmanj ugoden čas, ker Rusija še vedno skupno Evropo vznemiruje, Francozi pa ravno tako delajo. Posebno poslednji le še ene minute niso opustili misli na maščevanje. Rusija pa noč in dan kuha in premišljuje, kako bi se polastila najprej Balkana in potem pa s časoma vrhovne oblasti nad vso Evropo.

Pri današnjem postopanju Rusije na Balkanu in pri njeni današnji politiki nasproti Jugoslovanom je tako sumničenje Rusov od strani laške vlade naravnost smešno. Nič manj smešna pa ni politična modrost Monakovske „Allg. Ztg.“. Tudi ta podtika Rusom prihoritev Balkana kot glavni smoter sedanje politike ruske. „Allg. Ztg.“ je v Rumuniji nekje zasledila umnega dopisnika, ki je do dobrega prepričan, da Rusija po Balkanu škili in da jo Rumunija pri tem podpira, to seveda prav po tistem. Za odškodnino je pa neki Giers rumunskemu Bratianiju celih 50 milijonov gold. obljubil, ktere bo Rusija takoj Rumuncem plačala, če bodo lepo tiho in mirni, kedar bo Rusija po Balkanu segla. Za nameček jim je pa še obljubila lastno rumunsko trgovinsko flotilo na Donavi, potem nek velik most, ki ga bo Rusija Rumuncem preko Donave potegnila in še več drugih takih drobnosti, ki človeka veselijo, če jih ima. Ruski na pol uradni „Nord“ se na obe sumničenji oglasi, kakor se spodobi in jih pošteno zavrne, gledé poslednjega pa še pristavi, da se je pri izboru obljubljenih reči, ktere bo Rumunija za mir in neutralnost ob priliki zasedanja Balkana po Rusih od teh dobila, še na nekaj pozabilo in to je blaznija, kamor bi vse take časnikarje zapreti morali, ki dragi čas s tem zapravljajo, da si take bedarije izmišljujejo.

„Nord“ ima toraj čisto prav, da smešno politiko

tudi smešno zaverne; v tej smešnici je pa žalibog britka resnica. Toda kaj se hoče. Tako imenovana „saison morte“ na političnem polju je za časnikarja ravno to, kar je za kmeta trda zima, kedar pri peči sedi in treske kolje, ker družega dela nima.

Ali pa res Rusija po Balkanu škili? Vsa njena politika tako kaže, da ne! Giers je potujoč po Avstriji, tedaj ko se je domu gredé tudi na Dunaji oglašil, tako določno rekel, da se bote Avstrija in Rusija gledé Balkana že same med saboj tako sporazumeli, da bo za obe in za vse prav. To je gotovo prav dobro znamenje, da Rusija ne misli samolastna ondi prodirati in podjarmovati, kakor ji „Diritto“ in „Münchener Allg. Ztg.“ podtikata. Drugič bi pa priklop celega Balkana po Rusih evropsko ravnotežje toliko premaknil, da bi Avstrija in Nemčija kljubu dobremu prijateljstvu, ktero je sedaj med temi tremi državami, takoj po puški segli in se proti Rusiji obrnili. Kaj bi pa v tem slučaju rekli sami Jugoslovani na Balkanu, n. pr. sedaj samostojni Srbi in Bolgari? Kakor velika je njihova prijaznost in zupanje do Rusov, prirojena prostost jim je vendarle še ljubša in te bi niti za rusko žezlo ne hoteli zamenjati. Saj se je to na Bolgarskem zadosti jasno dokazalo, ko sta ondi, še ni davno tega, dva ruska generala imela tako rekoč Bolgarsko v svojih rokah, koliko da so Bolgari za nje marali. Niso dali poprej miru, dokler jih niso iz dežele spravili, potem je bilo pa vse mirno.

Srbi pa že tako ne marajo mnogo za Ruse, izvzemši Rističa in njegovo liberalno stranko. In kdo vé, če bi se tudi ta za slučaj podjarmljenja Srbije pod ruskega orla ne dvignila skupna najmlajša kraljevina proti nasilniku ter se mu v zvezi z drugimi močnejšimi državami, ktere bi v tem slučaju tudi rok križem ne držale, ne postavila na vso moč po robu. Kako so se obupno in srdito borile nemške države leta 1866 s sorodovinsko Prusijo, ki je bila ravno tiste krvi kakor same, ter jih je hotla podjarmiti!

In naj reče kdo, kar hoče, ugoden veter naj pride, ko bota Bismark in Viljem enkrat oči zatisnila, kdo vé če se ne bo zopet tu pa tam na Nemškem kit topiti in trgati začel — obstoječ iz krvi in železa, s katerim je Bismark nemško državo skital.

Enako je bilo na Laškem; vgođen čas in položaj zná tudi tam spet prevrat napraviti. Kakor je bilo tu, tako bo, ako človeka sklepi iz enakih povodov na enake učinke ne goljufajo, svoje dni tudi na jugu, ako bi se res Rusija danes ali jutri nad Balkan spravila.

Razne izjave o koleri.

Iz Francoskega in Laškega so že dohajale novice, da kolera pojema, kar h krati došli so nam včeraj telegrami, ki zopet po več mrtvih na 24 ur javijo, kakor poprej dva dni skupaj. Da je kolera dandanes poglavitna dnevna novica, za ktero se celó vsak pastir na pašniku briga, je prav resnično in znano. In da je večina takih ljudi, ki le z groznim strahom po nji poprašujejo je tudi naravno; saj so jim še dobro v spominu tisti strašni tedni v trideset, petdeset in šestdesetletji, ko se je ta grozni gost tudi po naših krajih oglašal ter grozovito moril. Velik strah pred kolero je toraj čisto razumljiv. Povečujejo si ga pa vendar ljudje sami bolj, kakor je do sedaj treba in to so tiste vrste ljudje, ki iz vsacega komarja takoj konja naredé. Tak človek kje kaj o koleri bere. Recimo bral je, da jih v Toulonu vsak dan po 20 pomerja. Ni še dobro odložil časnika iz roke, pride sosed memo z navadnim ogovorom: „Janez, kaj pa je v novinah?“ „Kolera, kolera!“ „Ali je huda?“ „Kar le biti zamore, na Francoskem jih po 20 na dan pomrje.“ Sosed strah in novico dalje zanese in navadno celo vas zbega. Ko bi ljudje, ki časnike berejo, tudi tako in nepokvarjeno zopet drugim pravili, bi pač strahu na polovico toliko ne bilo, kakor pa ga je sicer. So pa tudi med novinarji črnogledi, ki imajo vedno črna očala natakljena in vse o najstrašnejših barvah vidijo. Tudi taki ljudje čitajoče občinstvo silno begajo, ker ga brez vzroka v velik strah pripravljajo, namesto da bi ga z modro, premišljeno in hladno besedo k snagi in zmernosti opominjali, kazaje mu le od daleč nevarnost, ktera mu žuga, ako bi se ne varoval tega in onega. Tako bi bilo prav in pošteno. Na čast naši politiki bodi rečeno, da na Slovenskem nimamo nijednega takega lista, ki bi narod na tak način be-

LISTEK.

Šega in navada.

(Dalje.)

Šega toraj mnogim smešna, drugim priljubljena — da, prirojena; premnogim draga, vsem predraga, je — novošegna ženska obleka. O joj, o joj! Kaj te, podlistkar bes moti, da se tega lotiš! Da, da, dragi bralci, tudi jaz pravim: O joj, o joj in smete mi verjeti, da mi gré „o joj“ prav iz dna srca, sem namreč družinski oče. Upam, da me bode po tej izjavi marsikdo razumel in — kdo vé, če tudi ne z menoj vred „o joj“ — klica ponavljal znabiti še večkrat, kakor jaz, če namreč je bolj siten, še bolj nadležovan, kakor jaz; če ima bolj —, več —, pa pustimo to, saj ni da bi moral povedati, kar vém.

Kaj je toraj z novošegno obleko? Prvič to ni nič novega. Mar li niso bile ženske vselej, kar svet

stoji, lišpa žejne in lačne? Da — to mi bode vsak rad pritrtil, toraj je dokazano, da to ni nič novega. Zatoraj tudi ženskam ne očitam, da so se nove navade polastile ali jo vpeljale, ne, ampak le starodobno in sivo začele še malo bolj črniti. Ker je pa pri vsakem delu na namenu vse ležeče, toraj ne smemo žensk takoj obsoditi; znabiti imajo dober namen zraven, stari greh lišpaželnosti tako ogrditi, tako v zasmeh pripraviti in tako pristuditi, da Evnim hčerkam nobeni več na misel ne pride, ali če že skušnjava pride, da jo bodo otresele, kakor se otrese iskra iz obleke.

Toraj naj se nikdo ne vmisli, da bi zato naše gospe in gospodične, žene in dekleta zaničeval; ne, ne, saj s svojo novošegno obleko hočejo le dejansko dokazati, kako je nespametna, smešna, škodljiva in pregrešna. Ker pa izgledi vlečejo, besede pa le mikajo, tedaj dobro delo doprinašajo veliko boljše, kakor vsak pridigar, naj bi še tako živo slikal neumnost in škodljivost novošegne obleke. Kaj pridiga! — besede le mikajo, a izgledi, ti, ti vlečejo. — Koga, pa kam — no to ne gre nikomur nič mar. Jaz

mislim, in ženskim podtikam dober namen zgoraj imenovan; no, drugi pa kakor hočete, to saj meni nič mar.

Da pa našim dekletom in ženam k dobremu namenu kaj pripomorem, ne bom z zgovorno, gorečo pridigo dokazoval, tako nespametna je novošegna obleka, no, kaj to mene briga; naj to cerkveni govorniki ali drugi nramni pisatelji storijo; jaz pa hočem le dober namen naših gospej in gospodičin nekoliko dejansko podpreti ter jim tako pomagati grešno [navado] pred ko mogoče zatreti in vničiti. Nate toraj nekaj izgledov neumnih in bedastih, kar se le dá, a resnični so; toraj smete iz sadu tudi na drevo sklepati, saj veste: „Dobro drevo rodi dober sad, malopridno drevo rodi malopriden sad.“

Slišal sem gospico, da je rekla: „Nihče ne vé, kaj sem jedla, vsakdo pa vidi, kako sem oblečena. Rajši toraj ne jem, da imam le krasno in novošegno obleko.“ Ali ni to ironija življenja? Gizdalinka strada, v majhnem zaduhlem stanovanju živi in še celó svojim otrokom pri jedi pritrjuje, da le prihrani denarja za gizdavo obleko in nečimerni lišp za-se

gal in strašil, pač pa jih je le premnogo na Dunaji in po drugod, židovski listi so sploh take baže.

Da bi se pa resnica prikivala, bila bi druga ravno tako velika napaka in sicer že zaradi tega, ker bi se ljudje preveč v varnosti čutili in bi ne razvijali potrebne opreznosti ter ne skrbeli za tisto snažnost in treznost, ki je neogibno potrebna, ako se hoče človek ogniti te grozne šibe božje, saj kolikor je v njegovi moči. Ko bi bili na Francoskem takoj o začetku vso skrb in vso silo v to obračali, da bi se bila kolera zatrla; ko bi je ne bili tajili, potrebne snage in drugih pomočkov pa ne opustili, bilo bi najbrž kolere že konec. Pa če tudi bi je popolnoma ne bili zatrli, vsekako bi jo bili pa omejili, da bi ne bila razun v Toulonu, ali saj le po francoskih pokrajinah tudi že po laških deželah svojih žrtev zahtevala. Kakor so črnogledi jako napačni, ker vsa poročila z najbolj črnimi in črno-sivimi barvami slikajo, kadar o kolero in drugih enakih nezgodah pišejo, v tisti meri so tudi tisti na napačnem potu, kateri tako strašno reč ljudstvu pri najlepši luči kažejo, da bi ga ne zbegali. Če bi imeli voliti, bi se vendar le rajši za črnogleda odločili, kakor pa za politične krasno-slikarje, ki vse v solnčni svetlobi vidijo, na okoli in okoli zbirajočih se temnih oblakov ne zapazijo, ali jih imajo le za nedolžno šalo.

Resnica toraj je, da kolero v Evropi imamo in sicer na Francoskem, kjer se tudi razširja. Na Laškem sta do sedaj-le že znana dva slučaja. Vsled tega je po celem Laškem razširjen silen strah pred neizprosljivo sovražnico človeškega rodu. V Morozzo se je povrnilo nekaj domačinov iz Toulona, kjer so delali. Vsak je bil nekaj bolehen, ali pa je vsaj mislil, da je. Kakor hitro so po vasi zvedeli, da se delavci iz francoskega vračajo, dvignila se je cela vas proti njim s kosami, sekirami, vilami, sploh z vsem kar je komu pod roke prišlo, da bi jim vhod zabranili. Župan jim je potem določil neko na samem stoječe poslopje, kjer so morali ostati; a ni dolgo trajalo, in strahovita bolezen se je pri dveh naznaila. V Ventimigliji so napravili kvaranteno, kjer se vsak vlak s popotniki in prtljago vred popolnoma prekadi. Kolera se je prikazala tukaj samo enkrat, enkrat pa v Saluzzu. Vse drugo, kar se je slišalo o kolero v Rimu, v Florenci, v Livorni itd. je bilo pretirano in dotična bolezen je bila le navadna bolezen, ki se po tistih krajih ob vročem poletnem času vselej več ali manj prikaže. Tako je do sedaj. Kakor pa včerajšnji telegrami govoré, sta v Rimu med onimi, ki so iz Francoskega tje kaj pribežali, dva za kolero obolela in eden izmed nju je včeraj, t. j. 5. t. m. umrl. Ko so ga zdravniki pregledovali, so pripoznali, da ga je kužna azijska kolera umorila. V Saluzzu pa pravijo, da nista le dva, temveč da so trije zboleli in od teh treh da je eden umrl za azijsko kolero. V Veroni napadla je nekega duhovnika, ki se tudi ni zamogel rešiti. Pri njem so pripoznali sporadično ali domačo kolero.

Po francoskih mestih Toulon in Marseille se je jela zopet huje oglašati in jih po poročilih v prvem mestu na dan navadno blizo 20, v drugem nekaj čez deset pomrje. Videlo se bo, kaj bode napravila huda vročina ki je neki sedaj-le ob francoskem po kolero okuženem primorju nastala. Še sta dva dobra meseca, ki sta kužnim in nalezljivim boleznim silno ugodna in kolikor se spominjamo, je

in za svoje otroke. Ljuba pamet, kje si doma? Toraj ni čuda, da po mestih ženske svoje blede, suhe in zelene obraze z belo in rudečo barvo lišpajo, saj same krasno-naravne barve tako nimajo. Toraj hajdi v štacuno, lekarno po-njo.

Mislite li, da je mati, ki obleko in veselico bolj ljubi, kot svoje edino dete? Da, je; evo vam izgled: Mlada gospa je dobila novo obleko za ples. Njeno dete pa zvečer za smrt zbolí. Posvetna mati se za to malo zmeni. Napravi se in odide na plesišče, akoravno njeni edini otrok umira, akoravno otrok, ktere ga bi morala nad vse ljubiti, svoje nedolžne ročice proti nji proseče steguje. „Ljuba mama, ostanite pri meni in ne zapustite me“. Pa vse zastonj. Brezsrčna mati hoče imeti svoje veselje na plesu in se ponašati v novi obleki. Ponoči dete v naročji dekle umrje. In prav je, da je umrlo in se ločilo od matere, ki ni vredna, da jo zemlja nosi.

(Konec prih.)

bila kolera po naših krajih ob prehodu poletja na jesen, konec avgusta in o začetku septembra najbolj divjala. Bog nas je obvaruj!

Politični pregled.

V Ljubljani, 8. julija.

Notranje dežele.

Sprejem *cesarja* in *cesarjeviča* včeraj zjutraj ob 6. uri v Pulji je bil sijajen in navdušen, vreme pa lepo, da je veselje. Pregled vojaštva trajal je do 9. ure, potem se je pa cesar podal na cesarsko jahto „Miramar“, kjer ima svoj cesarski dvor ter je sprejemal deputacije. Po malici peljala sta se z Rudolfov na razne otoke, brodovje je pa med tem proti Fazani odrinilo. Obed je bil ob 6. uri popoldne. Ko se je stemnilo, zabliskalo je nabrežje v v čarobni razsvitljavi, ktere so se vse ladije vdeležile. Vse, kar se giblje, navdušeno cesarja pozdravlja.

„Slovan gre na dan!“ Zabilježiti nam je danes pomenljivo in slavno zmago Slovanstva nad nemško-liberalstvom na *Moravskem*. Ondi je namreč trinajst mest z mešanim prebivalstvom, t. j. Čehi in Nemci in ondih so se na 4. t. m. vršile volitve, pri kterih so Čehi povsod sijajno zmagali, če tudi je bila dotična nada jako pičla. Nemško-liberalci so tako potrti, da se menda pri količakajšni pazljivosti Čehov ne bodo zamogli več do poslaniških sedežev vspeti. V moravskem deželnem zboru ste imeli do sedaj le dve mestni skupini svoje slovanske zastopnike in sicer Prerov—Kojetajn—Tovačov—Gulin, ktero je zastopal poslanec duhovnik Wurm in pa Unčov—Ždar—Bistrica—Veliki Byteš—Tišnov, ki jih je zastopal poslanec dr. Fandrik. V trinajstih mestih bile so volitve, dobiček znaša toraj enajst slovanskih poslaniških sedežev. Zopet pridobljena mesta so: Kromeriz, Prostějov, Boškovice, Třebice, Dačice, Příbor, Moravski Krumlov, Gradišče, Holešov, Kijov in Gostopeč. Da je bilo gibanje jako živahno nam pač ni treba opomniti; pač pa se nam zdi potrebno priznati na čast in slavo toliko obrekovanega slovanskega plemena, da se volilci niso nikjer nič stepili, kar se je pri poslednjih volitvah pri olikanih Nemcih na Dunaji in pri tepeža vajenih Madjarih po Ogerskem godilo. Nikakor pa bi ne stavili groša na goldinar, da bi bili Nemci jako radi kak škandal doživeli, toda naši bratje so znali hladne krvi ostati tudi še tedaj, ko jih je ob 1/2 12. uri Brnski župan takorekoč že resnično dražil rekoč, da mu sedaj ni več mogoče za red skrbeti, od kar se je zmaga na slovansko stran nagnila, ter je izročil vso skrb za javni red in mir navzočemu političnemu komisarju. Slava Čehom!

V *moravskem deželnem zboru* bode od sedaj nadalje sledeča sestava poslancev: avtonomistov je iz kmetijskih občin 23, iz mest 13, iz fideikomisnega velikoposestva 5 in pa 2 virilista; skupaj toraj 43 mož. Srednje stranke 8 mož velikoposestnikov. Centralistov: Iz kmetijskih občin 8, iz mest 23 in iz velikoposestva 17; skupaj 48. Zmaga Slovanov pri debatah bo v bodočnosti toraj le edino od srednje stranke odvisna; ako srednja stranka s svojimi 8 glasovi k avtonomistom pritise, imajo 43 in 8 toraj 51 glasov in ob enem absolutno večino nasproti 48 glasovom centralistov (nemško-liberalcem.) Da bodo odslej nadalje za moravske Slované boljši časi prišli, niti dvoma ni, kar jim bo vsak Slovan bodi si iz severa ali pa iz juga doma, prav iz srca privoščil. Volitve so se sploh po Moravi za našo stranko mnogo ugodneje izvršile, kakor bi bili pričakovali. Če se avtonomistom posreči srednjo stranko velikega posestva, ki je napravila s centralisti kompromis, zá-se pridobiti, potem so na konji.

Marsikdo je že občutil, kako britko da je, ako človeku h krati pod nogami tal zmanjka in se taisti iz strmoglave višine, na kateri je stal, prekopicne v vrtoglav prepad. Nekaj enacega moral je občutiti Dunajski profesor *dr. Suess* pri volilnem shodu v Leopoldovem mestu na Dunaji, kjer se je svojim prejšnjim prijateljem in zvestim vernim zopet za poslanca in zastopnika ponujal. Toda, kakor smo že večkrat rekli, da je današnji svet jalov in popolnoma neveren, tako je z njim tudi v političnem življenju. Bili so časi, ko so Dunajčani medenim in zapeljivim besedam Suessovim rajši in več vrjeli, kakor resničnim besedam, kakega konservativca, ktere so jim pravo pice političnega položaja kazale. A tista vera v Suessa je bila, zdaj pa — ni je več. Prepričali so se, da je Suess toliko lagal, kolikor je govoril. Mož je veliko obetal, kakor je pri poslancih, zlasti liberalnih, kedar so na volitvah, že navada — storil pa ni prav nič, ali če hočete še manj kot nič; kajti, ko bi ne bil prav nič storil, bi Dunajčani in deloma tudi cela država ne bila toliko oškodovana, kakor pa je po nestrokovnjaških poskusih prof. Suessa. Dunajski vodovod je njegova naprava in se posebno s tem odlikuje, da silno veliko dragega denarja stane, vode mu pa ravno tedaj zmanjka, kedar bi jo Dunajčani najbolj potrebovali, t. j. od sv. Petra pa do malega Šmarna, dokler se jih nebo zopet ne usmili ter jim nebeskih zatvornic ne odpre, ter studenec in Suessov vodovod

zopet z vodo napolnijo. Drugo tako popačeno podjetje je uravnanje veletoka Donave, o katerem strokovnjaki pravijo, da je tudi popolnoma skaženo, stane pa celo državo že sedaj mnogo milijonov goldinarjev in najbrž jo bo stalo še mnogo več. Ljudje so v očigled takih mojstrov-skaz prišli do prepričanja, da liberalizem in njegovi oznanovalci vendar-le ni nič drugega, kakor zanjke, s kterimi se ljudem goldinarji iz žepa vabijo in so se mu jeli celo na Dunaji v Leopoldovem mestu odpovedovati. Kolikor si je Suess tudi prizadeval, da bi se bil z navadnimi svojimi liberalnimi frazami zopet dvignil na častno mesto deželnega poslanca, toliko in vselej so ga pobili neusmiljeni demokratje z britko resnico, da je njegov evangelij čista in gola sleparija in mož je obležal.

Liberalizem po Dolenji-Avstriji in po Moravskem že v poslednjih zdihljelih pojema, kar ondašnje Nemce z nezmerno žalostjo navdaja. Sami ne vedo, kako bi si pomagali. Na Dunaji ga spodrivla ljudstvena stranka (demokrati), o kateri se še z določnostjo ne da soditi kakošnega duha da bo, na Moravskem prodira pa slovanstvo na dan ter liberalno nemurstvo v kot potiska. Tudi Slovanom sovražni časniki jeli so te resnične dogodke priznavati in „D. Ztg.“ javka posebno gledé Dunajskega volilnega gibanja, ktero z onim po drugih deželah primerja, rekoč: „Po drugih deželah Nemci trdno stojé in nikjer ni praznega prostora, kjer bi se sovražniki vrinili zamogli, na Dunaji pa se je nazadnjaštvo (reakcija) s Slovani zjediniło“. Ako se Nemcem zdi prestop ali povratek, kakor je komu ljubše od lažnjivega in sleparskega liberalizma, ki je ljudi več nego dvajset let za nos vodil in ob denar in premoženje spravljaj, pa k poštenemu konservativizmu nazadnjaštvo, tudi prav; takega nazadnjaštva in zveze z njim se nam Slovanom ni treba sramovati. Če se dober gospodar kake reči, ki mu škodo dela, makari tudi sè silo znebi, mu ne bo nihče zameril, pač pak se bodo smejali onemu, ki dotično stvar na lastno škodo še dalje obdržati in ohraniti hoče. Taka je tudi tukaj.

Na *Ogerskem* v Keckskemetu so imeli 3. julija še volitev. Agitacija za antisemite je bila silna, ktere sta se tudi na vso moč že znani Verhovay in državni poslanec dr. Geza Racz vdeležila. Tudi ženske so to pot vse z antisemiti potegnile in so svoje može in druge volilce toliko časa prigovarjale, da morajo antisemite voliti, dokler jih niso vbogali. Kljub temu so pa vendar-le antisemitje propadli, kar jih je tako vzdignilo, da so začeli judom okna pobijati in so pri tej priložnosti tudi nekega žida ubili. Voljaki so morali z nasajenimi bodali mir in red delati in še je tu pa tam kri tekla. Posebno je pa dr. Racs, še jako mlad poslanec se za antisemite potegoval in ljudstvo proti židom šuntal. Ko so pa voljaki pritislili, se je tudi vojakom protivil. Na to so ga prijeli in peljali pred mestnega glavarja, kjer so ga lepo podučili, kako da se naj zadrži, če noče, da ne bo zaprt. Racz je nad glavarjev nekoliko zarezal, ta ga je pa zopet z lepo besedo opozoril, da je sedaj pred mestno gosposko in na to je pa Racs sram ratalo. Ko je obljubil, da ne bo več ljudstva šuntal, so ga zvečer ob pol desetih zopet spustili. Znamenite so besede mestnega glavarja Hajagoša, sivega moža, ki jih je rekel z ginljivim glasom dr. Racsu in Verhovayu: „Gospoda, po kaj hodita semkaj nemir delat. V našem kraju se ni poprej nikdar čulo o pretepih, dokler nismo vaji poznali; sedaj se le, odkar vidva ljudstvo šuntata, jelo sè je klati med saboj.“

Pravna akademija v *Sibinji na Erdeljskem* se bo opustila in se iz tega vzroka že bodočo jesen ne bodo nič več slušatelji za prvo leto sprejemali. Slušatelji od drugega do četrtega leta ostanejo pa do dokončanja študij ondih.

Vnanje države.

Snidenje *cesarja Franca Josipa* in *cesarja Viljema* je sedaj po večletnem običaji pri ljudeh že tako v navadi, da se, kedar dojde dotični čas za to, kar poprašujejo: kje se bota letos sešla? Ali bo letos kraj sestanka Ischl, Gostin ali pa Solnograd se še nič ne vé. Menda se tudi ne bo pred časom zvedelo, ker se iz Nemškega čuje, da menda zopet nekaj ondašnjemu cesarju po življenji strežejo. Vsaj so že ondih več sumljivih ljudi zaradi tega prijeli, ktere so pa večinoma zopet spustili, ker se je dokazalo, da niso napačni bili.

Bolgarsko sobranje (državni zbor) sešlo se je letos v Trnovem, kjer se je 7. t. m. pričelo. Podali so se tje kaj zastopniki ptujih držav in sicer: Nemške, Avstro-Ogerske, Rusije in Rumunske. Spored, ki je na dnevnem redu je jako kratek in se bo sobranje menda poglavitno s tem pečalo, da pregleda in potrdi najnovejše volitve in da izreče svojo sodbo o delovanji dosedanjega ministerstva. Tudi bo sobranje določilo, ktera stranka da ima v kneževini prav za prav večino, ker bo nekaj poslancev prisililo, o kterih se ne vé ali so krop ali voda, da bodo svojo barvo pokazali. Kakor se sploh sodi, bo najbrž stranka zmernih liberalcev (ki ima načela podobna avstrijskim konservativcem) iz ktere je tudi sedanje ministerstvo, zadobila večino in bo potem takem ministerstvo tudi še na dalje ostalo, kakor je. V vsakem drugem slučaju slišali bomo pa o spremembi ministerstva.

Bodočnost nam morda prinese kake rusko-kitajske spletke. „Moskovskija Vedomosti“ tožijo

namreč o kitajskem sovražnim postopanju **Kitajcev** nasproti ruskim trgovcem in drugim ruskim podložnikom, ki so po kitajskih mestih ob meji ležečih naseljeni. Iz Kašgarja in iz drugih mest so jih menda kar naravnost pregnali, sicer si pa vse prizadevajo, da kolikor le mogoče sosednjim ruskim prebivalcem nagajajo. To se ne sme dalje trpeti. Malopridnežem se mora pokazati, koliko je ura; treba jih je opomniti na pogodbe, ki so jih z nami sklenili. Večje kot Kitajcev je ondi število Rusov in „Vjedomosti“ navsuetujejo, da bi ruske čete morale gorovje Thian-San prekoračiti in Kitajce od zad za kite zgrabiti. Sploh se pa v najnovejšem času o Kitajcih jako mnogo čuje. Tudi s Francozi nimajo še poravnane računa, katerega bodo poslednji z grometimi topovi tirjali. Francoska admiralja v istočno-azijskem vodovji imata povelje takoj bombardovanje obali v obližji Pekinga pričeti, ako bi se Kitajci še dalje vstajali dati zahtevanega zadostjenja. Naj končno h krati Rusi in Francozi čez Kitajce planejo, prvi od severo-zapada, drugi pa od jugo-iztoka in krvav boj se bo vnel, kakoršnega še ni bilo kmalo. Da bodo v tem slučaju Kitajci tepeni, pač ni treba omenjati. Ako pretečeno zimo samim Francozom niso bili kos, koliko manj se jim bo združenim Rusom in Francozom vstavljati mogoče, ako bodo še nadalje na začetni poti trmoglavosti proti obema narodoma pohajali.

Kakor najnovejša poročila iz **Tonkina** govoré, so bili Francozi menda že zopet tepeni. Zahtevali so od Kitajcev naj jim izroče vtrjeno mesto Lang-Son. Kitajci so jim odgovorili, da tega ne morejo storiti, ker nimajo od svoje vlade v tem oziru nikakega pooblastila, na kar so jim Francozi tri dni časa v premislek določili. Ko tisti trije dnevi minejo in se Kitajci le še nočejo umakniti, so Francozi Lang-Son napadli in so — tepeni odšli. Pet častnikov so jim menda Kitajci celó vjeli.

Angra Pekvéna imenovala se bo najnovejša državica, ki bo od vsih držav neodvisna ob veletoku Kongo v zapadni Afriki. Naselilo se je ondi največ Nemcev in ti so med saboj in v zvezi z drugimi narodi ondi imenovano državo osnovali. Iz začetka so prosili angleško Kapsko naselbino, da bi jih vzela pod svoje pokroviteljstvo, kar so jim pa sebični Angleži iz trgovinskih razlogov naravnost odbili, ker so se bali nemške konkurence. Sedaj jih je pa Bismark vzel pod svoje varstvo in jim je tudi že potrebne pomoči v podobi vojnih ladij in topov poslal, katerih se bodo smeli ob času potrebe posluževati. Kakor se čuje, bodo ono najnovejšo državico pripoznale za neodvisno in svobodno-severna Amerika, Francoska in Nemčija. Kjer so pa te velesile, tudi druge ne bodo izostale, razun Angleške, ki se bo morda najdalje časa pomišljala ali bi ali ne. Avstrija v zapadni Afriki nima nobenega dobička in nobene zgube; nji bo toraj pač vse eno, ali je ondi kaka prosta država, v kateri kretajo Nemci ali pa drugi izobraženi ljudje in se toraj tudi ne bo vstavljala priznanji njenega vstanovitvenja, kedar se ji bodo dotična pisma predložila. Kar se Angležev tiče, je do sedaj toliko znanega, da so obljubili samostalno državo Angro Pekvéno z nemškimi naseljenci brez obotavljanja pripoznati, ako se jim obljubi, da se ne bodo v angleško trgovino vtikali in da Nemčija ne bo iz Angre Pekvéne napravila kake naselbine za kaznjence, kakor jo ima Angleška v Avstraliji, Rusija pa v Sibiriji. Prej ko ne morajo že tamošnji rojaki Angležem mnogo preglavice v južni in zapadni Afriki delati, da se pred kako kazensko naselbino nemških falotov že naprej tako boje.

Izvirni dopisi.

Iz Kostanjevice, 7. julija. Marsikteremu čitatelju „Slovenca“ je gotovo znano, na kako slabem glasu je bila, kar zdravje zadeva še pred nekoliko leti Kostanjevica, in to ne po krivici, ker tu je imela mrzlica svoje gnjezdo, dokler niso osušili in deloma izredili krakovskega gozda. Zdaj je mrzlica tukaj čedalje bolj redka in tudi druge bolezni ne obiskujejo preveč našega kraja. Zadnji čas je pa še celó podoba, da se je celó smrt od Kostanjeviške fare poslovila, ker jutri bo že tri mesece, odkar smo zadnjega mrliča spremili na pokopališče. To je gotovo najboljši dokaz, da imamo tukaj zdrav zrak, zdravo vodo in tudi zdravo vinsko kapljo. Da bi naše vinograde Bog le obvaroval trtne uši, polja pa hude ure, ktera se nam dan za dnevom od daleč ponuja.

Ljudje, ki dalje mislijo, kakor od danes do jutri, že dolgo trdijo, da se bo moralo naše ljudstvo poprijeti poleg vinoreje posebno še sadjereje, in prav bi bilo, če tudi vrboreje. Pa takih je malo; in njih glas se zgubi enako dobrodejni rosi pred pekočimi solnčnimi žarki. Še je čas za delo, ali pred vsem se morajo zdramiti možje, katerim je ljudstvo svoj blagor v roke položilo. Spanje takih mož je poguba naroda. Koliko lepega in priličnega sveta je še pri nas praznega, kjer bi lahko sadno drevje rastle. Koliko je

mokrih travnikov in golih od vode spodjedenih bregov, kjer bi lahko in veselo rastle koristne vrbe; pa le tistega manjka, ki bi ljudem oči odprl in jim bi vse te pomanjkljivosti pokazal, zraven pa tudi pomogel s svetom in djanjem, kjer bi bilo treba.

Nočem pa s tem reči, da nimamo za sadjerejo sposobnih in v tej stroki kmetištva dovolj znajdenih mož, le to trdim, da njih glasu noče ljudstvo slišati, zato ker ne pride, kakor je bila tukaj navada in je še zdaj, od gosposke ali saj od županstva. Znabiti se bode to komu čudno zdelo, in vendar je tako. Tu na hrvaški meji, kjer je stoletja le vojaška zapoved kaj veljala, je tudi ljudstvo bolj navajeno, kakor drugod, le na gosposko gledati in njenega povelja pričakovati. To pa tudi kaže, koliko bi se dalo storiti, naj bi vikši imeli razum o kmetijstvu, pa tudi resno voljo za blagor ljudstva.

Kdor tukajšnjega prečast. gosp. župnika pozná, mi bo rad pritrdil, da si je pridobil največje zasluge za ta kraj. Vsi pošteni in pametni ga tudi res spoštujejo, a sploh se mu pa vendar le malo hvaležnosti skazuje. Kdor na farovski mostovž stopi, vidi mnogo kolov, katerih potrebe znabiti ugane, a res so čez vse potrebni, sicer bi se bili po zadnjem potresu zdavnaj že stropi udrlji. Mar li že ni čas, da se farovž saj toliko popravi, da bode brez strahu v njem stanovati mogoče?

Iz Goriške okolice, 5. julija. (*Lahonska nestrpljivost pa novi Poreški škof.*) Med tem ko Vam to pišem, ste že gotovo zvedeli, kakor piše današnja „Soča“ od 5. t. m. v god slovanskih apostelnov sv. Cirila in Metoda, da je odbor podpornega društva enoglasno sklenil, da se zastava podpornega društva, na kateri sta naslikana sv. Ciril in Metod to nedeljo 6. t. m. ne blagoslovi! Prave vzroke nam prinese prihodnja štev. „Soče“. — Vkljub temu so vzroki znani, med ljudstvom razširjeni in ti so vrtoglavna predrznost mnogih meščanov, po katerih ščivanju se je drznila lahonska druhal onesnažiti zidovje cerkve č. oo. frančiškanov na Kostanjevici nad Gorico z žugalnimi besedami: „Guardatevi Slavi, il resto verrà!“ To je: „Varujte se Slovenci, ostalo bo prišlo!“ Okoli tega napisa je vse pomazano in s križi natečkano*). In takošnjo omiko nas hočejo učiti te lahonske šleve polne srda in nestrpnosti do prepotrepljivih Slovencev!? Tudi „Eco“, ki je naznanil v svojem listu dne 2. julija to „neverško in neomikano dejanje“, v katerem nagovarja svoje čudne k barbaro neverško omiko napojene someščane, k spodobnemu vedenju ob priliki blagoslovljenja iste zastave, je storil to le z lakoničnimi besedami blizo enako, kakor se godi psu, kedar je primoran jesti zaradi lakote — česen! In to čini on vselej, kedar le zine sploh kaj o Slovanih; potuhnjenost mu je brati med vrstami. O kako vse drugače govorijo sv. oče Leon XIII. „o plemenitosti slovanskih narodov“, kako bratovsko so pozdravljali zdaj tri leta vsi katoliški časniki izhajajoči v Rimu slovanske romarje ob priliki tridnevne obhajane na čast našim sv. apostelnom. Če še nekteri tako imenovani katoliško-politični časniki le neradi in kolikor toliko le prisiljeni pripoznavajo Slovanom njih narodne pravice, kaj si hočemo misliti še le o Goriškem judovskem „Corrieru“, ki sloni na plečih slabotne semitske žlobudraste ženske, akoravno je na koncu podpisan neki: Zetresnig, prav za prav: Čvetrežnik, kakoršnih imen je mnogo med Slovenci, saj se celó cela vas v čisto slovenski Rihemberški fari zove: Čvetrežnik. Ubogi „Zetresnig“! Tega „slamnatega“ vrednika drži kviško Goriška židinja, da še svojega lastnega primka pravilno pisati ne zna. Pomilovanja vreden je pač takšen vrednik — in dvostruki odpadnik! Habeant sibi! Kaj meni storiti vlada na to lahonsko ščuvanje in prazni „bav-bav“! bo prinesla prihodnost. Jaz pa menim, da bi ne bilo primerno drugje blagosloviti zastave, ker ima isto društvo sedež ravno v sredi mesta in sicer na starodavnem slovensko-donečem trgu Travniku!

Goriški mameluški meščani pa bodo ob enem zgubili za naprej tudi v gmotnem oziru, ker kedar zremo imena tistih surovih nestrpnih, med katerimi je mnogo slovenskih odpadnikov, pač jim ne bomo hoteli dajati več zaslužkov po pregovoru: Svoji k svojim! Saj se mora že enkrat po vsem Primorju, to je, po Goriškem, Tržaškem in Istri, potegniti neprekoračljiva črta narodne meje: do tukaj in ne dalje Italijan, naprej pa Slovenec in Hrvat!

Italijanissimi so nam krivični sploh; saj nam

*) To pričuje, da se boje Lahoni blagoslova, kakor hudobci znamenja sv. križa!

je temu priča borba v deželnem zboru v Poreču, Trstu, pa zadnji čin nestrpnih Goriških meščanov z njih starašinstvom vred. Ali mi nočemo opešati v tej borbi, ampak se še bolj ohrabriti, dokler si ne priborimo vsega tega, kar že davno uživajo naši sosede Lahi in Nemci. Tú mi pride na misel, kaj mar bi li ne bilo prav, da bi se saj dotle, dokler ne dobimo toliko potrebne zedinjene Slovenije, vse Primorje razdelilo v dve kuriji, v laško pa slovensko-hrvaško? Drugače ne dospeme tako lahko do svojih narodnih pravic, zlasti ako je Tržaški vladi vse eno, je-li se nam v narodnostnem oziru godi krivica ali pa ne. Da je temu dosihmal res tako, kaže že zagotovljeno imenovanje novega Poreškega škofa rojenega Furlana sicer vsega spoštovanja vrednega dr. Flappa. Ako je imela res najvišja oseba v Primorju pri tem svoje roke vmes, potem bi človek res kmali dvomiti jel nad reko: „Quos posuit Deus regere Ecclesiam Dei!“ Potem bi znalo res biti, kar mi je pravil in trdil nek resno cerkveni mož: Na Pruskem je očiten boj proti cerkvi, namreč zloglasni „Kulturkampf“, pri nas je pa deloma nič boljši, namreč: „der schleichende Kulturkampf“, to so žalostni nasledki zloglasnega Jozefinizma. Slišim, da omenjeni velenčeni čast. gosp. dr. in profesor prevzame z veseljem Poreško stolico. Odgovornost njegova in onih, ki so pomagali k njegovemu imenovanju bo velika pred Bogom. Nič ne rečemo, da gospod ne bi bil sposoben ali vreden, a v teh okoliščinah kakor so, bo komaj zamogel vspešno delati. Zato pa prosimo neprestano in tim goreče sv. apostelna Cirila in Metoda, katerih god danes 5. julija mi in vsa katoliška cerkev obhaja, naj prosita in rešita z njunimi mogočnimi priprošnjami pri Bogu, dobre pa nesrečne v veri razkoljene in v narodnih pravicah zatirane slovanske rodove!

Pri tej priliki bi h koncu rad še nekaj omenil. Bi li ne bilo namreč prav, da bi se imeni obeh svetnikov pridjali, se vé da s cerkvenim dovoljenjem, v litanije vsih svetnikov, za imeni: sv. Gervazij in Protazij, rekoč: sv. Ciril in Metod za nas Boga prosita!? Mnogo duhovnov sem slišal govoriti, da bi bilo to zdaj primerno, zlasti odkar je slavni Vatikanski jetnik njuno češčenje po vsi katoliški cerkvi zapovedal. Kaj porečeš pa Ti, dragi mi „Slovenec“, na to? O priliki zopet kaj. Dotihmal pa vstani mi zdrav z vsimi Tvojimi čitatelji vred!

Domače novice.

(*Stare pismene znamke — marke.*) C. kr. trgovsko ministerstvo opozoruje občinstvo, da se bliža čas, ko pridejo stare pismene znamke ob veljavo. Od 1. avgusta t. l. dalje se smejo pri poštnih uradih in pri prodajalcih znamk le 1883 l. izdane poštne znamke prodajati, vendar se dovoljuje strankam, ktere po 31. juliju t. l. še poštne znamke 1867 leta imajo, da tiste do konca oktobra t. l. za pisma porabijo ali pri kakem poštnem uradu za nove zamenjajo. Po preteku meseca oktobra 1884 ni nobena menjava dovoljena in od 1. novembra t. l. dalje se bo s pismi s znamkami 1867 leta tako ravnalo, kakor bi bila brez znamk.

(*Pri c. k. vojaškem oskrbovalnem založišči v Ljubljani*) se bode dne 11. julija t. l. na javne ponudbe oddajalo oskrbovanje s senom, slamo in z drvmi, in sicer za postaji Ljubljano in Rudolfovo za čas od 1. septembra 1884 do 31. avgusta 1885, in za postajo Toplice za čas od 1. junija 1885 do 31. avgusta 1885. Natančnejše se izvé pri trgovinski in obrtni zbornici v Ljubljani.

(*Otroška nehvaležnost.*) Na spodnjih Poljanah bivajoči železnični prevoznik R. izplačal je svojim trem sinovom doto v znesku po 200 do 230 gold., s katero svoto je bil izjemno najstarejši sin obdaran. Zaradi tega sta skočila mlajša sinova nad očeta in ga je eden z nožem osuval, poleg tega pa tudi še starejšega brata, ki je očetu na pomoč priskočil. Mir se je naredil še le ob 10. uri zvečer, ko so prišli policaji in divjaška sinova pobrali ter ju odvedli na magistrat. Dobrota, ta je že od nekdaj sirota.

(*Občni zbor slov. delavskega pevskega društva*) bil je v nedeljo v salonu gostilnice g. Ferlinea („pri zvezdi“) in sicer jako mnogobrojno obiskovan. Vdeležilo se ga je razun delujočih članov tudi nekoliko podpornih udov. Z veseljem moremo zabilježiti, da ima mlado društvo okolu 70 delujočih ali pevskih moči ter 35 podpornih članov. Za predsednika bil je enoglasno izvoljen fabrikant g. Anton Jeločnik,

kteri je v kratkih besedah povdarjal potrebo izobraževanja nižjega stanu ter zagotovil društvu njegovo pomoč, na kar mu krepki „živijo“ in „slava“ pričujočih zadoni. V odbor bili so izvoljeni naslednji gospodje: Za podpredsednika Petrič, za blagajnika M. Jeločnik, za 1. zapisnikarja J. Pajek, njegov namestnik A. Gorišek, nadalje za odbornike: Pregl, A. Kavčič, Kostelac, Stibil, Perdan, Dekval, Dežman, Hribar, Milavec in J. Šturm. Društveni pevovodja je g. Iv. Justin. — Vse čestito občinstvo, prijatelje petja ob enem vse pospeševalce narodnega napredka, vabimo k obilnemu pristopu, k temu zelo važnemu društvu, kjer ima tudi vsakdo priliko izobraziti se v petji. Mlado društvo in njega vodstvo sta nam porok, da bode stvar krepko napredovala. —n.

(Pri petdesetletnici) Mahrovega zavoda se je, kakor se nam poroča, hrvaškim in srbskim učencem menda prepovedalo vpiti svoj narodni „Živio“, „damit das Fest einen eminent deutschen Charakter habe“. Mi naravnost rečemo, da se nam novica čisto neverjetna zdi, ker je vendar trgovinska šola za gojence vsih narodov in za denar vsakemu pristopna; če je pa res, kar se nam poroča, je pa reč tim bolj obžalovanja vredna. Tembolj z radostjo pa priznavamo zaveden govor Ljubljanskega župana g. Grasselli-ja, ki je došle goste najprvo v slovenščini pozdravil.

(Ploha) s hudo uro, ki je zopet po Ljubljanskem polji kozolce podirala, pridrla je danes zjutraj med peto in šesto uro nad Ljubljano.

(Petrolej dober pomoček zoper vnetico v grlu.) Te dni je zbolela 9letna hčerka uradnika v neki tovarni za steklo, za vnetico v grlu (difteritis). Žalostni starši so poskusili, kar so vedeli in znali, da bi rešili smrti ubozega otroka. Na to se spomni oče svojega prijatelja, ki mu je enkrat pripovedoval, da je petrolej najboljši lek zoper to hudo bolezen. Hitro dá otroku, ki je že nezaveden ležal, žlico petroleja, potem žlico laškega olja in nekaj kaplic limoninega soka in obeže bolni vrat s špehom. In lejte, to je bolniku zdatno pomagalo. Drugo jutro bil je otrok že popolno zdrav in vesel. — Slišali smo že večkrat, da potrolej o vnetici grla pomaga in lahko mogoče, da oestro kamnoolje znane gobice v grlu pokonča, a brez zdravnika to zdravilo poskušati, bi vendar nikomur ne svetovali, ker z življenjem se tudi v nevarni bolezni ni norčevati.

(V dobrih rokah.) Ko se je cesar včeraj na skoliiji St. Pietro hotel zopet vkreati, videl je ob cesti klečati starčka, ki mu je s suho roko s strahom molil prošnjo. Cesar to videti, k njemu pristopi ter mu sam prošnjo odzame. Generaladjutant baron Mondel hotel je prošnjo cesarju vzeti iz rok, toda cesar mu je željo odbil ter rekel: „Pustite mi jo, v dobrih rokah je!“ „Tr. Tagblatt“.

Telegrami.

Dunaj, 7. julija. Izvoljeni poslanci v deželni zbor so: v I. okraji: Gg. Königswarter, Lederer, Matzenauer, Nikola in Sommaruga, v II. okr. Leopoldstadt: Suess, v III. okr. Landstrasse: Gröbl, v IV. okr. Wieden: Winkler pl. Forazest, v V. okr. Margarethen: Steudel, v VI. okr. Mariahilf: Schlechter, v VII. okr. Neubau: Riss, v VIII. okr. Josefstadt: Uhl, v IX. okr. Alsergrund: Borschke. Trgovinska zbornica volila je gg.: Lindheim, Kaiser, Naschauer, in Kitschelt.

Pariz, 7. julija. Dr. Rocher se je povrnil iz Toulona in je priznal, da kolera med mornarji pojenjuje.

Marseille, 7. julija. Od včeraj umrlo je tukaj 26 ljudi za kolero, ki so uradno nazonjeni.

London, 7. julija. Na britanski ladiji „Cartagena“ ki je iz Marseille v Carviff odrinila, napadla je kolera dve osobi.

Kahira, 7. julija. Debbah so ustaši napadli konec m. m. s 13.000 možmi, toda niso ničesar opravili. Boj je bil hud na obeh straneh, padlo jih je mnogo. Konečno so uporniki odšli.

Tuji.

7. julija.

Pri Maliči: John J. Pollok, nadzornik, s soprogo, iz Novoga Jorka. — Poper, Lehman, Perjatu, Engel in Preschnig, trg. potevalci, z Dunaja. — pl. Fichtenau, grajšček, iz Rudolfovega.

Pri Stonu: Josip Steiner, s soprogo, z Dunaja. — Davorin Jenko, skladatelj, iz Belgrade. — Franc Pirtal, trgovec. — Josip Assam, trgovec, iz Knežaka.

Pri Tavčarji: David Fried, trgovec, z Dunaja. — Ludovik Burgstaller, trgovec, iz Zagreba. — S. Metzles, trgovec, iz Trsta. — O. vitez Seemann, e. k. kapitan, z Reke. — pl. Pichler, e. k. častnik, s soprogo, z Reke.

Pri Bavarskem dvoru: Peter Mayer, posestnik, iz Trbiža. — Marija Müller, z družino, iz Pulja. — Josip Smole, lesni trg. iz Logatca. — Anton Grašek, posestnik, iz Domžal. — Jakob Stibi, posestnik, iz Črnuča.

Pri Avstrijskem cesarji: Matija Prijatelj, posestnik, z Blok.

Umrli so:

4. julija. Meta Dornik, tovarniška delavka, 17 let, Rožne ulice št. 35, vsled vnetja trebušne kože.

5. julija. Jožefa Kozamernik, čevljarjeva hči, 3½ mesca, Krakovske ulice št. 29, božjast.

6. julija. Janez Srakar, delavec, zdaj kaznenec, 47 let, ulice na Grad št. 12, srčna vodenica.

V bolnišnici:

4. julija. Marija Stopar, delavka, 46 let, Dyscrasia carcinomatosa.

6. julija. Janez Sporn, delavec, 52 let, vsled edema v možganih.

Eksekutivne dražbe.

15. julija. 1. e. dzb. pos. Franc Knife iz Spodnje Besnice, 4265 gl. Kranj. — 3. e. dzb. pos. Jožef Sedmak iz Nadanjesela. Postojna. — 1. e. dzb. pos. Janez Brunskele iz Maverla, 630 gl. Črnomelj.

Vožnji red cesarjevič

Iz Ljubljane v Beljak.

Osobni vlaki				
Postaje	št. 2018 po noči	št. 2014 zjutraj	št. 2016 dopolodne	št. 2012 zvečer
Ljubljana j. k.	12:15	6:40	11:40	6:35
Ljubljana R. k.	12:19	6:44	11:45	6:39
Vižmarje	12:29	6:53	11:55	6:48
Medvode	12:41	7: 4	12: 7	6:59
Loka	12:56	7:17	12:21	7:12
Kranj	1:12	7:32	12:38	7:26
Podnart	1:30	7:50	12:56	7:43
Radovljica	1:48	8: 7	1:13	7:59
Lesce	1:55	8:15	1:24	8: 8
Javornik	2:16	8:34	1:46	8:25
Jesenice	2:27	8:45	1:57	8:33
Dovje	2:47	9: 4	2:18	8:49
Kranjska gora	3:16	9:33	2:48	9:11
Rateče-Weissenfels	3:31	9:48	3: 3	9:24
Trbiž	3:48	10: 5	3:20	9:38
Beljak j. k.	5:—	11:51	4:51	10:24
	zjutraj	dopolodne	popoldne	zvečer

Druge železnične zveze na Slovenskem.

Št. Peter—Reka.

	zjutraj	zjutraj	zvečer
Št. Peter	Odhod	7: 5	9:20
Reka	Dohod	8:55	12:31
		popold.	po noči
Reka	Odhod	5:45	4:30
Št. Peter	Dohod	8:12	7:56

Divača—Pulj.

	zjutraj	zjutraj	popoldne	zvečer
Divača	Odhod	7:33	9:15	4:52
Pulj	Dohod	11:—	1:15	9:46
		popoldne	zvečer	po noči
Pulj	Odhod	5:—	7:05	12:22
Divača	Dohod	8:15	11:46	4:26

Nabrežina—Gorica.

	zjutraj	zjutraj	popoldne	zvečer	zvečer
Nabrežina	Odhod	4:—	8: 9	10: 8	5:48
Gorica	Dohod	6:40	9: 4	11:23	6:59
			popoldne	zvečer	zvečer
Gorica	Odhod	5:—	9:24	4:45	8: 9
Nabrežina	Dohod	6:41	10:41	6:52	9: 8

Poštne zveze.

Iz Ljubljane: v Novomesto (Rudolfovo) ob 6. uri zjutraj in dojde ob 3:10 m. popoldne tja. Nazaj gredé se odpelje zjutraj ob 5 in dojde ob 2 popoldne v Ljubljano; — v Kočevje ob 6:30 zjutraj in dojde ob 3:20 popoldne. Vrača se ob 10 popoldne in pride v Ljubljano ob 6:20 zvečer; — v Kamnik ob 3 popoldne in dospé ob 5 popoldne. Vrne se ob 6 zjutraj in je ob 9:5 popoldne že v Ljubljani; — v Polhov Gradec vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 2 popoldne in je tam ob 5 popoldne. Nazaj ob 6 zjutraj in pride točno ob 9 v Ljubljano.

Iz Novega mesta (Rudolfovega): v Litijo ob 5:30 popoldne in pride tja ob polnoči. Nazaj gredé zjutraj ob 4:30 in dojde v Rudolfovo ob 11 popoldne; — v Krško ob 1:30 popoldne, kamor pride ob 5:55 zvečer.

Iz Kranja: v Trbiž ob 9 zjutraj in je ondi ob 10:45. Vrne se ob 10:35 popoldne in pride v Kranj ob 12:20 popold.; — v Cerklje ob 3 popoldne in dospé ob 5 popoldne. Nazaj gredé se odpelje iz Cerkljan ob 5:20 zjutraj in je ob 7:10 v Kranji; — k Jezeru po Kokriški dolini ob 8:45 zjutraj in je tam ob 1:35 popoldne. Odide ob 3:15 popoldne in je v Kranji ob 7:35 zvečer.

Iz Lesce na Bled ob 9:15 popoldne in je ondi ob 10

19. julija. 1. e. dzb. pos. Jožef Trost, iz Orehovec. Vipava. — 1. e. dzb. pos. Ana Pire iz Nemške vasi, 2675 gl. Krško. — 1. e. dzb. pos. Franc Zdravje iz Straže, 80 gl. Krško. — 1. e. dzb. pos. Anton Mesesnev iz Podrage. Vipava.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

8. julija.

Papirna renta po 100 gl.	80 gl. 50 kr.
Sreberna „	81 „ 50 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	103 „ 05 „
Papirna renta, davka prosta	95 „ 75 „
Akcije avstr.-ogerske banke	856 „ — „
Kreditne akcije	160 gl. 301 „ 10 „
London	121 „ 90 „
Srebro	— „ — „
Ces. cekini	5 „ 76 „
Francoski napoleond.	9 „ 68 „
Nemške marke	59 „ 60 „

Od 7. julija.

Ogerska zlata renta 6%	122 „ 05 „
„ „ 4%	91 „ 20 „
„ „ papirna renta 5%	88 „ 20 „
Akcije anglo-avstr. banke	200 gl. 108 „ 50 „
„ „ Länderbanke	100 „ 50 „
„ „ avst.-oger. Lloyd v Trstu	546 „ — „
„ „ državne železnice	316 „ 80 „
„ „ Tramway-društva velj. 170 gl.	216 „ 90 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 125 „ 25 „
4% „ „ 1860	500 „ 134 „ 80 „
Državne „ srečke „ iz l. 1864	100 „ 168 „ 25 „
„ „ „ 1864	50 „ 168 „ — „
Kreditne srečke	100 „ 175 „ 75 „
Ljubljanske srečke	20 „ 23 „ — „
Rudolfove srečke	10 „ 18 „ 75 „
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	107 „ 70 „
„ „ Ferdinandove sev.	105 „ 75 „
5% štajerske zemljišč. odvez. obligac.	104 „ 50 „

Rudolfove železnice.

Iz Beljaka v Ljubljano.

Osobni vlaki				
Postaje	št. 2017 po noči	št. 2011 zjutraj	št. 2015 dopolodne	št. 2013 popoldne
Beljak j. k.	10:50	6:39	10:26	5:10
Trbiž	12:40	7:30	11:42	6:25
Rateče-Weissenfels	1:50	7:46	11:59	6:46
Kranjska gora	1:25	7:59	12:13	7: 2
Dovje	1:56	8:22	12:38	7:29
Jesenice	2:23	8:41	12:58	7:52
Javornik	2:30	8:47	1: 5	7:59
Lesce	2:57	9: 6	1:26	8:21
Radovljica	3: 3	9:11	1:31	8:26
Podnart	3:29	9:29	1:49	8:47
Kranj	3:50	9:45	2: 5	9: 4
Loka	4:12	9:59	2:20	9:20
Medvode	4:29	10:12	2:33	9:34
Vižmarje	4:42	10:23	2:44	9:46
Ljubljana R. k.	4:53	10:31	2:52	9:55
Ljubljana j. k.	5:—	10:35	2:56	10:—
	zjutraj	zjutraj	popoldne	zvečer

Zidani Most—Zagreb.

	zjutraj	zjutraj	popoldne	zvečer
Zidani most	Odhod	4: 5	4:40	12:55
Zagreb	Dohod	6:33	9:12	4:—
		popoldne	zvečer	zvečer
Zagreb	Odhod	8: 8	1:15	6:40
Zidani Most	Dohod	10:59	4:20	11:20

Pragersko—Kaniža.

	zjutraj	zjutraj	zvečer
Pragersko	Odhod	3:35	9:35
Kaniža	Dohod	6:17	1:15
		popoldne	zvečer
Kaniža	Odhod	2:45	11:20
Pragersko	Dohod	6:12	1:28

Maribor—Celovec.

	popoldne	zjutraj	po noči
Maribor	Odhod	3:—	9:15
Celovec	Dohod	7:35	1:52
		popoldne	zvečer
Celovec	Odhod	1:55	8: 5
Maribor	Dohod	5:58	12:19